

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 256/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Ladislavom Švaňom, advokátska kancelária, Veľká okružná 39, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 191/2015 z 28. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 191/2015 z 28. októbra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 138/2013 o určenie neplatnosti právneho úkonu, kde vystupoval v procesnej pozícii žalovaného. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom z 23. októbra 2014, ktorým žalobe žalobkyne vyhovel a určil, že zmluva o zriadení záložného práva označená vo výroku rozsudku je neplatná, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Sťažovateľ proti označenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že rozsudok okresného a na to nadväzujúci napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, a ďalej namieta, že mu vo veci konajúce súdy neposkytli súdnu ochranu v požadovanej kvalite. Sťažovateľ argumentuje tým, že okresný súd, ako aj krajský súd dospeli k záveru o neplatnosti zmluvy podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom z rozhodujúcich skutočností vyplýva, že súd mal posúdiť a rozhodnúť o neplatnosti predmetnej zmluvy o zriadení záložného práva v zmysle ním citovanej judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky podľa § 39 v spojení s § 49a Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu považuje z týchto dôvodov za arbitrárne, keďže právne úvahy krajského súdu, na základe ktorých dospel k svojim záverom, sú v rozpore s právnou teóriou, ako aj ním označenou judikatúrou. Sťažovateľ je toho názoru, že zo strany krajského súdu došlo k neprípustnému excesu, keďže odôvodnenie zahŕňa prvky svojvoľného výkladu a dôvody, pre ktoré krajský súd žalobu zamietol, podľa jeho názoru neobstoja.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej nálezom, v ktorom vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie

napadnutým rozsudkom krajského súdu, označené rozhodnutie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu vlastne namieta, že právne posúdenie veci uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vyústilo do výroku o neplatnosti právneho úkonu, je nesprávne a arbitrárne, pričom zároveň priamo tvrdí, že súd mal vysloviť neplatnosť zmluvy podľa iných ustanovení Občianskeho zákonníka ako tých, ktoré aplikoval. Sťažovateľ teda netvrdí, že výrok napadnutého rozsudku je nesprávny, len právne posúdenie nezodpovedá judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky, teda porušenie svojich označených práv sťažovateľ badal v nesprávnom odôvodnení inak správneho výroku.

Z argumentácie použitej v sťažnosti nemožno vyvodiť, že aj prípadné vyslovenie porušenia označených práv a následné zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu by viedlo k inému pre neho priaznivejšiemu výroku rozsudku. Za danej situácie ústavný súd konštatuje, že výrok je záväznou časťou rozhodnutia, a ten v zmysle už uvedenej argumentácie sťažovateľa napadnutý nebol. Sťažovateľ jednoznačne brojí len proti

odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje za nesprávne. Vychádzajúc z uvedených zistení ústavný súd konštatuje, že aj v prípade, že ústavný súd sťažnosti sťažovateľa vyhovel, právna pozícia sťažovateľa by sa nezmenila a krajský súd by opätovne dospel k záveru o neplatnosti predmetnej zmluvy (avšak z iného právneho dôvodu), čo napokon tvrdí aj sám sťažovateľ. Za týchto okolností je podľa názoru ústavného súdu dať prednosť právnej istote nastolenej napadnutým rozhodnutím krajského súdu, pretože vychádzajúc z obsahu námietok je možné konštatovať, že v okolnostiach prípadu absentuje materiálny dopad na práva sťažovateľa, teda námietky sťažovateľa nemajú ústavnoprávny rozmer potrebný na vyslovenie porušenia jeho označených práv.

Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa neexistuje taká príčinná súvislosť v takej intenzite, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 3. mája 2016